

Kommunal- og regionaldepartementet
Postboks 8112 Dep
0032 OSLO

KOMM. OG REG. DEP
31 MAR 2005
04/3411-25
Ark.
Avd. INN / PRE / KAB

Oslo, 30. mars 2005
Vår ref.: 744/SAR

Deres ref.:04/3411

HØRINGSUTTALELSE OM NOU 2004:20 "NY UTLENDINGSLOV"

1. Innledning

Dette er en uttalelse på den delen av NOU-en som det er foreslått at skal endres innenfor det eksisterende lovverket. Vi vil komme tilbake med en mer utfyllende høringsuttalelse på hele NOU-en innen fristen 1. juli 2005.

Nedenfor har vi tatt for oss de endringene som er foreslått i samme rekkefølge som i høringsbrevet. I tillegg har vi nevnt en annen detalj i lovverket som med fordel kunne vært endret samtidig, eller før den nye utlendingsloven trer i kraft. Det vi ønsker er at regelen om opphold etter utlendingsforskriftens § 37 sjettede ledd gjøres kjønnsnøytral slik som det er foreslått i utkastets § 64 annet ledd.

2. Gjennomføring av nye tiltak

Lovutkastets §§ 9 tredje ledd og 58 fjerde ledd, samt §§ 95 og 96

Kort gjengitt er resultatet av, og mening med disse bestemmelsene at man skal kunne avslå søknader om familiegjenforening eller besøksvisum dersom det er en risiko for at søkeren, eller dennes barn, vil bli utsatt for mishandling eller utnyttelse. Juss-Buss er enige i utgangspunktet i utredningens punkt 8.5.4.5 om at staten ikke skal påta seg en formynderrolle i forhold til valg av livsledsager/ektefelle. Dette er en vurdering av høyst privat karakter, og utlendingsmyndighetenes vurdering av hvilke ekteskap som generelt er uheldige bør ikke få betydning i avgjørelsen av en søknad om familiegjenforening.

Et rettsikkerhetsproblem

Generelt er Juss-Buss meget skeptisk til at man skal innføre regler hvor folks rettigheter blir avhengige av en vurdering av risikoen for at noe skal skje i fremtiden. Enhver slik vurdering vil nødvendigvis være svært usikker, og dermed innebærer et rettsikkerhetsproblem. At slike hypotetiske vurderinger gjøres, er særlig betenkelig i saker som er av så stor betydning som familiegjenforeningssaker. Jo mer inngripende et tiltak er, jo sikrere bør man være på at man faktisk har rett. Konsekvensene av en gal konklusjon, som innebærer avslag, vil i mange tilfeller bli at man ikke får praktisere familielivet i det hele tatt. Dette er en helt grunnleggende rettighet. Negative vedtak, vil man heller ikke ha muligheten til å etterprøve, og dermed sjekke kvaliteten av.

Fremtidig risiko er ikke lett å vurdere, og vil nødvendigvis kreve mye ressurser dersom det gjøres på en skikkelig måte. Utlendingsmyndighetene er under et sterkt arbeids- og ressurspress. I motivene er det understreket at det skal være en helhetsvurdering av en rekke forskjellige forhold. I praksis viser det seg dessverre ofte at forvaltningen ikke er flinke nok til å benytte seg av adgangen til å fatte

beslutninger på bakgrunn av skjønn. På grunn av høyt arbeidspress og lite ressurser blir det til at det utvikles standardløsninger. Dette er det særlig viktig å unngå i saker hvor det er en fremtidig risiko som vurderes.

Grunnlaget for den avgjørelsen man tar, vil nødvendigvis bygge på ting som har skjedd i fortiden. Selv om mange voldsutøvere fortsetter å mishandle sine partnere også i nye forhold, må man også ta høyde for at folk kan endre seg. Mange vil nok oppleve det som urettferdig, etter å ha for eksempel sonet ferdig en dom for familievold, at dette skal fortsette å følge dem, og avskjære muligheten for å praktisere familieliv i fremtiden med en ny partner. Dette vil ikke bare ødelegge for den parten som er i Norge, men også for den som søker og dennes barn.

Umyndiggjøring av individet

Det er også svært betenkelig at staten skal avgjøre på vegne av den som ønsker familiegjening om herboende er egnet å få familiegjening med. I de fleste tilfeller vil ektefellene kjenne hverandre relativt godt, og vil være bedre egnet til å vurdere om den andre vil bli en god ektefelle enn det staten vil.

Vår mening

Juss-Buss ser helt klart behovet for å verne om mennesker som blir utsatt for vold eller blir utnyttet, men vi mener at regelen slik den er foreslått utformet gir forvaltningen et for stort spillerom og at den utgjør et rettssikkerhetsproblem. I utgangspunktet må det etter vår mening velges alternative måter å gi beskyttelse til personer som risikerer å bli utsatt for vold på.

Juss-Buss anser likevel at det kan være lurt å ha en slik regel i loven, men det forutsetter at man legger til grunn en helt annen sannsynlighetsvurdering. Vi mener det bør være stor sannsynlighet for at søkeren kommer til å bli utsatt for vold. Det vil si at regelen kun bør kunne brukes i helt eksepsjonelle tilfeller, hvor man ser at en referanse systematisk utnytter folk som hentes til Norge på familiegjening. Vi mener det er uheldig å bruke begrepet "risiko for". En slik vurderingen er vanskelig å ta, da den er av en fremtidsrettet karakter. I utlendingsretten opereres det med en tilsvarende risikovurdering ved spørsmålet om en person kan sies å være forfulgt. Her kan vi se at risikoen ikke trenger å være særlig høy. En risikograd for å bli utsatt for drap eller tortur på 1 til 10 skal være tilstrekkelig. Her taler konsekvensene for uriktige avgjørelser til fordel for at en lav faregrad benyttes. Til sammenligning med en situasjon der det er en risiko for at en søker blir utsatt for vold i et samliv med en referanse i Norge, blir vurderingen en noe annen. Konsekvensene av et uriktig avgjørelser her blir ikke så dramatiske som ved en tilbakesendelse av en person som er forfulgt, men likevel innebærer det et brudd på retten til familieliv dersom tillatelse nektes. Vi mener at det ikke er like naturlig å benytte en vurdering av risikoen i disse sakene. Det er sannsynligheten for eventuell fremtidig vold eller mishandling som er det naturlige å ta utgangspunkt i. Etter vår mening bør det kreves at det er "overveiende sannsynlig" at søkeren blir utsatt for vold.

Juss-Buss har vurdert reglene slik de er utformet i våre to skandinaviske naboland og mener at dersom regelen innføres, bør den legges nært opp til den svenske løsningen. I motsetning til den danske regelen gir denne betydelig rom for skjønn. Den danske regelen er veldig kategorisk og innebærer at alle søknader der en referanse er dømt for vold mot en samlivspartner innenfor de ti siste år skal medføre avslag. Juss-Buss mener en slik regel må, som den svenske, ta i betraktning at mennesker kan forbedre seg og at forholdene ofte er komplekse. Regelen må derfor være skjønnsom, konkret og kun være en snever unntaksregel.

Utvalget vil også ha muligheten til å nekte innvilgelse i andre utnyttelsestilfeller der det kan virke støtende i forhold til den alminnelige rettsfølelse å innvilge en tillatelse. Det er her tenkt på tilfeller

med serieekteskap og der søker blir tvunget ut i prostitusjon. Juss-Buss mener at det er svært uheldig og utforme en slik regel. At noe virker støtende i forhold til den alminnelige rettsoppfattelse, er en veldig vag og lite konkret regel. Det vil dessuten gi utlendingsmyndighetene en vid fullmakt til å regulere hvilke forhold som til enhver tid skal regnes som støtende. I forhold til serieekteskap henviser vi til å nekte innvilgelse på grunnlag av proforma-mistanke. I forhold til prostitusjon syntes vi dette er et problem som bør reguleres og sanksjoneres med helt andre midler enn gjennom utlendingslovgivningen. Denne er ikke et egnet virkemiddel til motarbeidelse av prostitusjon. En slik regel finnes etter det vi kan forstå ikke i verken Sverige eller Danmark. Det norske forslaget går derfor langt videre enn disse, og vi vet derfor lite om hvordan en slik regel i praksis vil slå ut.

Utlendingsloven og utlendingsforskriften skiller ikke i dag mellom *familiegjenforening* og *familieetablering* på tilsvarende måte som det er foreslått av utlendingslovutvalget i forslag til ny utlendingslov. Juss-Buss vil bemerke at dersom en slik regel om at en tillatelse kan avslås på bakgrunn av mistanke om vold innføres allerede nå, må dette skillet også innføres i denne vurderingen. Det er mye mer inngripende å rive opp i et eksisterende samliv enn å vurdere dette før et familieliv kan sies å ha kommet i stand.

For øvrig vil Juss-Buss bemerke at det later til at utvalget tror at det kun er kvinner som utsettes for mishandling og utnyttelse i familiegjenforeningssituasjon, men det rammer begge kjønn.

Særlig om innhentede vandelsopplysninger bør kunne videreformidles til den som søker om arbeids- og oppholdstillatelse eller visum, også utenfor de tilfeller der slik tillatelse blir nektet

Juss-Buss stiller seg bak betraktningene utlendingslovsutvalget gjør seg i punkt 8.5.4.7 om søkers adgang til personlige opplysninger om referansepersonen. Dersom myndighetene har vurdert at faren for å bli utsatt for vold ikke er tilstede, bør det heller ikke gis opplysninger til søkeren om referansepersonens vandel. Dette er opplysninger som personene selv er bedre egnet til å vurdere om den andre skal få innsyn i. Vi tror i likhet med utvalget at svært få som allerede har bestemt seg for å starte et samliv med en person i Norge, vil endre standpunkt dersom hun eller han får greie på at referansepersonen for eksempel har vært dømt for vold mot en tidligere ektefelle. Integritetshensynet må veie tungt i slike situasjoner.

Lovutkastets §§ 62 annet ledd og 66 fjerde ledd

Disse bestemmelsene sier at referansen skal intervjues i Norge før familiegjenforening innvilges. Dersom det kommer frem i intervjuet at det er et tvangsekteskap, skal man avslå søknaden.

Dette er et forslag Juss-Buss synes er bra. Det gjennomføres allerede i dag både i Norge av politiet og ved en del ambassader, for eksempel den i Islamabad. På denne måten er det blitt forhindret flere tvangsekteskap. Dette er et meget målrettet tiltak. Man risikerer i liten grad å ramme andre ekteskap enn dem man ønsker å ramme dersom intervjuene gjennomføres på en god måte. Man kan innvende, at mange jenter og gutter ikke vil tørre å si i fra, men erfaringene fra ambassadene er i hvert fall at noen tør. Vi tror ikke at alle vil fanges opp, men redder man noen, er det verdt å bruke en del ressurser på å gjennomføre disse intervjuene. Vi tror ikke at det vil koste spesielt mye å gjennomføre et slikt tiltak, i og med at de aller fleste referanser blir kalt inn til intervju i dag. En annen fordel med tiltaket er at et intervju ikke er spesielt inngripende overfor verken søkeren eller referansen.

Dersom man ønsker å spare ressurser, kan man lage en hjemmel for å gjøre unntak for grupper hvor faren for tvangsekteskap er liten. Familiegjenforeningsenheten i UDI oppgir at de ikke lenger ønsker å kalle absolutt alle inn til intervju fordi dette tar mye ressurser. Det de regner for å være greie og

opplagte saker, bør kunne gjennomføres uten. Man kunne kanskje ta utgangspunkt i flere kriterier, som for eksempel alderen på partene.

Det finnes en del ting man må tenke på, dersom man skal gjennomføre en slik regel. For det første er det viktig at avslaget ikke begrunnes med §§ 62 annet ledd og 66 fjerde ledd. Det er stor sjanse for at man vil skape betydelige problemer for referansen, dersom det går frem av avslaget at han eller hun har sagt i et intervju at ekteskapet er gjennomført med tvang. Uavhengig av hvordan avslaget er begrunnet er det sannsynlig at referansen vil få det vanskelig etter et avslag. Det er derfor avgjørende at man følger opp referansen, og skaper et godt støtteapparat. Denne hjelpen kan bestå i fri advokatbistand, hjelp av psykolog eller sosionom, og annen hjelp som gjør ofrene i stand til å klare seg selv. For eksempel krisesenter for kvinner og bokollektiv for innvandrerkvinner, kan være egnet til å yte hjelp i en slik situasjon. Det er derfor viktig at disse institusjonene styrkes. Det bør også finnes et hjelpeapparat for gutter som utsettes for tvang.

For det andre er det viktig at intervjuet må skje tidlig i saksbehandlingsprosessen, gjerne så snart som mulig etter at det er søkt. De intervjuene som gjennomføres i dag skjer forholdsvis tidlig. Det er bra. Jo tidligere et intervju gjennomføres, desto fortere vil man kunne avverge situasjonen. Vi antar at det også er mindre sjanse for at vedkommende har innfunnet seg med situasjonen.

For det tredje er det viktig at intervjuene gjennomføres på en god måte med høyt kvalifisert personell. Dersom man ikke klarer å skape en ramme rundt intervjuet, som gjør at referansen føler seg trygg på situasjonen, minker det sjansene for at noen faktisk vil våge å fortelle om tvangen. Mange av de klientene vi har, opplever politiintervjuene som ganske ubehagelig. Dette har helt sikkert flere årsaker. Enkelte kommer fra kulturer hvor politiet ikke er til å stole på, andre føler kanskje at de som gjennomfører intervjuet har liten forståelse for deres kultur og situasjon. Andre igjen er nok nervøse fordi mye står på spill, og man er redd for å forklare seg uklart, og dermed vekke mistanke om proforma. Føler man seg på utrygg grunn, er det lett å få følelsen av at politiet bare er ute etter svakheter i historiene deres. Dette skaper ikke en trygg og sikker ramme rundt intervjuene. Det er også viktig at de som gjennomfører intervjuet klarer å skille mellom arrangerte ekteskap, som referansen ønsker, og tvangsekteskap. Dette er to vidt forskjellige ting. Mange unge fra minoritetskulturer synes det er helt naturlig å inngå et ekteskap arrangert av foreldrene. Denne forskjellen mellom vår egen kultur og andres må respekteres. Juss-Buss antar at det i en del intervjusituasjoner vil være vanskelig å skille mellom om det er et tvangsekteskap eller et arrangert ekteskap man står ovenfor. Dette gjør at det er særdeles viktig å bruke intervjuere med høy kompetanse, som har kjennskap til kulturen i det landet referansen og søkeren kommer fra.

Dette er neppe et særlig kontroversielt tiltak. Juss-Buss ser ingen grunn til å utsette dette til loven er ferdig. Det skyldes blant annet at det ikke er noen stor endring fra den praksisen man har i dag. De problemene vi har skissert ovenfor, kan helt sikkert løses rimelig enkelt i forskrifter og rundskriv.

Lovutkastets § 37 annet ledd

Utlendingsmyndighetene skal kunne fatte et vedtak om at det ikke skal innvilges arbeidstillatelse hos gitte arbeidsgivere fordi de bryter lover og regler om lønn og arbeidsvilkår ovenfor sine utenlandske arbeidstakere.

Denne bestemmelsen, som er ment å verne arbeidstakere, vil paradoksalt nok i mange tilfeller ramme arbeidstakeren hardere enn arbeidsgiveren. Konsekvensen for arbeidstakeren vil være at han eller hun mister en del av inntekten og livsgrunnlaget sitt. For arbeidsgiveren vil konsekvensen være at han må finne en annen og sannsynligvis dyrere arbeidstaker. Dette kan ha stor økonomisk betydning for

arbeidsgiveren dersom han har mange ansatte, men økonomien til en arbeidsgiver som ikke respekterer rettighetene til arbeidstakerne sine er ikke spesielt verneverdig.

Juss-Buss støtter likevel forslaget fordi det nok i det lange løp vil komme arbeidstakerne til gode. Fordi denne reglen vil kunne ramme enkelt arbeidstakere ganske hardt, er det viktig at utlendingsmyndighetene gjør det de kan for å avhjelpe problemet for arbeidstakerne. Det er jo dem man ønsker å verne. Dette kan gjøres ved hjelp av enkle og rimelige midler. For det første er det viktig at arbeidstakeren får et vedtak hvor det klart går frem at det er arbeidsgiverens forhold som er avslagsgrunnen og ikke forhold vedrørende arbeidstakeren. Mange av våre klienter synes vedtakene de mottar er vanskelige å forstå. For at arbeidstakeren skal kunne søke igjen, med bedre arbeidsvilkår eller hos en annen arbeidsgiver, er det viktig at de får god og lettfattelig informasjon. Dette burde være en selvfølge siden myndighetene har plikt til å veilede, men det fungerer ikke alltid slik i praksis. For det andre kan utlendingsmyndighetene prioritere en eventuell ny søknad fra arbeidstakeren dersom vedkommende velger å søke igjen hos en annen arbeidsgiver. Dette kan løses i forskriftene eller i rundskrivene.

Juss-Buss støtter utvalgets forslag, og mener at det kan innføres før den nye utlendingsloven.

3. Bestemmelser/formuleringer som er foreslått opphevet

Nåværende lovs § 57 første ledd bokstav b og § 58 annet ledd annet punktum og § 58 fjerde ledd

Forslaget går ut på å oppheve § 57 første ledd bokstav b, og § 58 annet ledd annet punktum og § 58 fjerde ledd. Dette vil gjøre det vanskeligere og bortvise og utvise EØS-borgere som oppholder seg eller kommer til Norge.

Juss-Buss støtter dette forslaget og departementets betraktninger.

4. En annen bestemmelse vi mener med fordel også kunne vært endret nå

Utkastets § 64 annet ledd

I vårt arbeid med utlendingsrett på Juss-Buss ser vi hvordan en del regler kan slå uheldig eller urettferdig ut, uten at dette var intensjonen med bestemmelsen. Et eksempel på dette mener vi er utlendingsforskriftens § 37 sjette ledd. Denne bestemmelsen får anvendelse på kvinner som har fått arbeids- og oppholdstillatelse i familiegjennforeningsøyemed. Dersom de er utsatt for vold i forholdet, eller dersom de vil få "urimelige vanskeligheter i hjemlandet grunnet de sosiale og kulturelle forhold der", kan de få bli i landet selv om de ikke har rukket å få en permanent oppholdstillatelse. I utgangspunktet er dette en svært god og viktig regel. Problemet er at også menn rammes av vold eller får problemer i hjemlandet, og kan ha bruk for et slikt vern. I vårt arbeid har vi sett at dette rammer særlig homofile menn. Vi mener derfor denne bestemmelsen bør være kjønnsnøytral.

Forskjellen i rettstilstanden for menn og for kvinner dersom det er tale om vold

Slik som forskriften er i dag, er § 37 sjette ledd kun anvendelig ovenfor kvinner. Det går helt klart frem av teksten og av rundskriv 02-117. Slik er også praksisen. Dersom en mann er i en tilsvarende situasjon, må man anvende forskriftens § 21 femte ledd. Vilklårene i disse to bestemmelsene er ganske forskjellige. For en kvinnes del er det tilstrekkelig at hun eller barna hennes har vært utsatt for vold i forholdet. Som hovedregel skal også kvinnens forklaring legges til grunn. Dersom man skal anvende § 21 femte ledd, som vil være den eneste muligheten dersom en mann utsettes for vold, er vilkåret at det skal foreligge sterke menneskelige hensyn. Uttrykket "sterke menneskelige hensyn" tolkes generelt meget strengt i utlendingsretten. (I denne sammenhengen kan vi vise til forskningsrapporten "Humanitetshensyn i utlendingsretten" nylig publisert av Kjersti Cecilie Jensen og Marie Nyhus.) Det

finnes heller ingen regel som letter bevisbyrden for en mann, slik som det er gjort i RS 02-117 for kvinner. I tillegg er det krav om at bolig og underhold som hovedregel skal være i orden i uf. § 21 femte ledd. Dette kravet stilles ikke til kvinner. Menn og kvinner har per i dag svært forskjellige rettigheter dersom de blir utsatt for vold i et parforhold og ønsker å gå fra sin partner.

I tillegg til den forskjellsbehandlingen forskriften legger opp til, er det laget et rundskriv som gjør det enda vanskeligere for menn å få opphold etter et samlivsbrudd etter uf. § 21 femte ledd. Det er RS 02-118. For å kunne anvende § 21 femte ledd i forbindelse med et samlivsbrudd må to vilkår til være oppfylt. Disse vilkårene er at utlendingen må ha "levd i eit fast etablert samliv med norsk borgar i minst fem samanhengande år" og at de to siste årene skal ha vært i Norge med lovlig opphold. Disse vilkårene stilles ikke til kvinner. En kvinne må heller ikke ha vært gift med en norsk borger. Hun kan ha vært gift bare i noen måneder med en utlending som oppholder seg i Norge, og likevel komme inn under regelen i § 37 sjette ledd. De to vilkårene som settes i RS 02-118 gjør også at det i praksis nesten ikke vil være noen som faller inn under denne reglen. Etter tre til fire år vil de fleste som er i Norge på familiegjennforening ha fått bosetningstillatelse. Det vil si at det bare er praktisk å bruke § 21 femte ledd på menn som har hatt et samliv med en norsk borger, og bare har bodd to til tre år i Norge og derfor ikke fått bosetningstillatelse. I tillegg må de da ha bodd sammen minst tre år tidligere i utlandet. Jeg vil anta at det er svært lite antall menn som faktisk er i nettopp denne situasjonen. Det vil si at menn i realiteten er fratatt muligheten til å få opphold etter § 21 femte ledd dersom de har brutt med samboeren, partneren eller ektefellen sin fordi de er utsatt for vold.

Menns behov for vern mot vold i parforhold

Selv om en mann i de fleste tilfeller vil være en kvinne fysisk overlegen, og dermed bedre rustet til å forsvare seg selv, har menn på samme måte som kvinner et spesielt behov for vern mot overgrep i en familiegjennforeningssituasjon. Dette gjelder uavhengig av om de lever sammen med en mann eller en kvinne. Grunnen til dette er at den som er her på familiegjennforening er prisgitt den norske parten. Den norske parten kan på et hvilket som helst tidspunkt flytte ut eller ta ut separasjon. I så fall vil den, som er her på familiegjennforening, miste oppholdstillatelsen sin. Det betyr at den norske parten, uansett fysisk styrke, vil ha et overtak i en familiegjennforeningssituasjon. Man risikerer derfor at menn blir i et forhold hvor de utsettes for vold lengre enn de ellers ville ha gjort. I verste fall kan det dreie seg om flere år i og med at det tar minst tre år opparbeide seg en selvstendig oppholdstillatelse. Menn som slås av kvinner opplever ofte dette som svært skamfullt. § 37 sjette ledd rammer også psykisk mishandling. Det er ingen grunn til at menn skal ha et svakere vern mot psykisk mishandling enn kvinner.

I vårt arbeid har vi sett at denne reglen særlig rammer homofile menn. Vi har hatt flere henvendelser fra menn som blir slått av sine mannlige partnere og ønsker å komme seg ut av parforholdet, men som nøler fordi de da vil miste oppholdstillatelsen sin. Disse har ofte vært utsatt for forholdsvis grov vold. Vi antar at menn som mishandles av andre menn, på samme måter som kvinner som mishandles av menn, kan bli utsatt for meget grov vold.

Når samlivsbruddet vil gi urimelige vanskeligheter i hjemlandet

Det er stort sett de samme reglene som gjelder som i voldstilfellene. Den eneste store forskjellen er man ikke lempet på bevisbyrden ved å legge kvinnens forklaring til grunn. Også i dette tilfellet må man, dersom det er en mann som har problemet, bruke uf. § 21 femte ledd. Det vil også si at RS 02-118, vil gjelde. Realiteten er dermed at så å si ingen menn vil få opphold på dette grunnlaget heller.

Særlig homofile menn vil kunne ha behov for beskyttelse på dette grunnlaget. I mange kulturer er det å leve i et homofilt samliv overhodet ikke akseptert. Noen steder vil dette til og med kunne medføre straff. Selv om samlivet per definisjon er over, vil de kunne få alvorlige konsekvenser, å ha hatt et slikt

forhold selv om det har skjedd i Norge. Landsforeningen for lesbiske og homofile (LLH) oppgir at de har hatt flere henvendelser om dette problemet.

Behovet for en endring av forskriften nå

I forslaget til ny utlendingslov er det foreslått å lage en kjønnsnøytral bestemmelse med samme innhold som uf. § 37 sjette ledd. Det synes vi selvfølgelig er kjempeflott, men det kan ta flere år før den nye utlendingsloven er ferdig. Å gjøre uf. § 37 sjette ledd kjønnsnøytral, er en liten og ukontroversiell endring, som kan ha stor betydning for enkeltmennesker. At menn som blir utsatt for vold er en forholdsvis liten gruppe, gjør ikke situasjonen enklere for dem som faktisk rammes. Vi håper Kommunal og – regionaldepartementet tar problemet alvorlig og endrer denne regelen nå.

Med vennlig hilsen
for Juss-Buss

Marianne Lie

Silje Aga Rogan og Marianne Lie